

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/83/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011200895
Dátum vydania rozhodnutia:	02.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011200895.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: SWIFT COMMERCE, s.r.o., Sputniková 25, 821 02 Bratislava, zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Branislavom Pechom, Štefánikova trieda 104, 949 01 Nitra, proti žalovanému Finančné riaditeľstvo SR, Lazovná č. 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/226-8889/2011/991031-r zo 14. februára 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S/87/2011-78 z 24. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S/87/2011-78 z 24. mája 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom č.k. 4S/87/2011-78 z 24. mája 2013 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. I/222/226-8889/2011/991031-r zo 14. februára 2011, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie správcu dane - Daňového úradu Bratislava II č. 601/232/130397/10/SemS z 18. októbra 2010, ktorým bola v zmysle § 35 ods. 15 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) žalobcovi uložená pokuta za porušenie povinnosti stanovenej v § 15 ods. 6 písm. d/ zákona o správe daní a poplatkov v sume 1 700 €.

Vo svojom rozhodnutí krajský súd uviedol, že podľa § 35 ods. 15 a 16 zákona o správe daní a poplatkov, ak daňový subjekt nesplní niektorú z povinností nepeňažnej povahy podľa tohto zákona alebo osobitného zákona alebo povinnosť uloženú rozhodnutím správcu dane, za ktorých porušenie sa neukladá pokuta podľa odsekov 1 až 7, môže mu správca dane uložiť pokutu do 33 190 €. Správca dane pri ukladaní pokuty prihliada na závažnosť, trvanie a následky protiprávneho stavu.

Z obsahu spisu krajský súd zistil, že žalobca sa dopustil porušenia svojej nepeňažnej povinnosti tak, ako to ustálil správca dane a žalovaný v napadnutých rozhodnutiach, keďže neposkytol správcovi dane súčinnosť v zmysle výzvy, ktorá mu bola doručená 17. decembra 2009, nedostavil sa v určený deň a čas do sídla správcu dane, nepredložil žiadané doklady, svoje nesplnenie povinnosti neospravedlnil a žiadal o výkon kontroly na adrese Banšelova 23. Poverení pracovníci správcu dane sa na uvedené miesto dostavili, avšak výkon kontroly im umožnený nebol, nakoľko na uvedenej adrese sa nikto nenachádzal. Žalobca požadované doklady nepredložil a vykonanie kontroly neumožnil ani v náhradnom termíne v zmysle výzvy správcu dane, ktorú žalobca prevzal 9. septembra 2010.

Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom, v konaní a postupe žalovaného ani prvostupňového orgánu nebola zistená vada, ktorá by spôsobila ich nezákonnosť a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd zrušil napádaný rozsudok a predmetné rozhodnutia žalovaného a vrátil mu vec na ďalšie konanie alebo aby predmetný rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalobca odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, z ktorého vychádzal pri vyhlásení rozhodnutia, na základe vykonaných dôkazov dospel k nepravým skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP, nakoľko súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil.

V odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s tvrdeniami žalobcu a dôkazmi priloženými žalobcom v žalobe, ako aj v podaní z 21. mája 2013. Žalobca má za to, že správca dane zatajením skutočností doloženia listín žalobcom z 22. januára 2010 uviedol krajský súd do omylu a spôsobil tak nesprávne a nezákonné rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že správanie správcu dane v priebehu daňovej kontroly bolo výlučne účelové, snažiace sa vyfabrikovať dôkazy o nekomunikovaní daňového subjektu v priebehu daňovej kontroly.

Ďalej žalobca poukázal na základné daňové princípy, ktoré sú výslovne vyznačené v ustanovení § 2 zákona o správe daní a poplatkov a ktoré nadväzujú na ústavné zásady. Správca podľa jeho názoru okrem iného porušil aj zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorej cieľom je čo najpresnejšie a najúplnejšie zistenie skutkového stavu danej veci.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním z 24. júla 2013, v ktorom vyslovil názor, že krajský súd správne hodnotil právnu stránku veci a dôkladne sa vecou zaoberal.

Daňový úrad postupoval v zmysle platných a účinných zákonov pri vyhotovení rozhodnutia č. 601/232/130397/10/Sems, teda bol dodržaný čl. 13 Ústavy SR - povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Uviedol, že skutočnosti popísané žalobcom sú nepravdivé a zavádzajúce a ide o holé konštatovanie bez jasného a preukazného dôkazu. Podľa názoru žalovaného krajský súd rozhodol správne, keď žalobu zamietol a na základe uvedeného navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 4S/87/2011-78 z 24. mája 2013 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 2. júla 2014 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta

prvá OSP.

Predmetom súdneho preskúvacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta za porušenie povinnosti stanovenej v § 15 ods. 6 písm. d/ zákona o správe daní a poplatkov v sume 1 700 €.

Podľa § 15 ods. 6 písm. d/ zákona o správe daní, kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme (ted) vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia.

Podľa § 35 ods. 15 ak daňový subjekt nesplní niektorú z povinností nepeňažnej povahy podľa tohto zákona alebo osobitného zákona 11ab) alebo povinnosť uloženú rozhodnutím správcu dane, za ktorých porušenie sa neukladá pokuta podľa odsekov 1 až 7, môže mu správca dane uložiť pokutu do 33 190 €. Pokutu možno uložiť opakovane, a to vo výške jej dvojnásobku, ak jej uloženie nevedlo k náprave a protiprávny stav trvá; maximálna výška pokuty ustanovená v prvej vete musí byť zachovaná. Rovnako môže správca dane uložiť pokutu za nesplnenie niektorej z povinností nepeňažnej povahy podľa tohto zákona aj tretej osobe.

Pokiaľ ide o vecné námietky uvádzané v odvolaní, Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť nasledovné: žalobca v podstatnej časti odvolania uvádza námietky, ktoré sú totožné s tými, ktoré uvádzal už v žalobe a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Pokiaľ v odvolaní tvrdí, že krajský súd nevzal do úvahy ním predložené dôkazy o spolupráci a súčinnosti so správcom dane počas daňovej kontroly, odvolací súd konštatuje, že tieto tvrdenia nie sú podložené žiadnymi relevantnými dôkazmi. Takýmto dôkazom nemohla byť ani neoverená kópia listu z 22. januára 2010, opatrená pečiatkou správcu dane z 22.1.2010 - Predloženie dokladov za 2. štvrtrok 2009, nakoľko originál tohto dokladu sa v spise nenachádza, žalobca sa o ňom nezmieňuje ani v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane, ani v žalobe, pričom ide o dôkaz kľúčový. Takýto dôkaz nebol predložený ani prvostupňovému súdu, nie je súčasťou administratívneho spisu a prvá zmienka o tomto dôkaze sa objavila až v odvolaní proti rozsudku krajského súdu.

V tejto súvislosti sa tvrdenia žalobcu uvádzané v odvolaní javia odvolaciemu súdu ako účelové, nemajúce oporu v skutkovom stave ani v obsahu spisov.

Naopak, z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe.

V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúvaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.